

מבט מעודד: "המשחק האמיתי"

יש לי ווידוי. לאחר הרבה התלבטויות, החלטתי להוציא את האמת לאור. ובכן... יש לי חברים באור הנר. כן, אני מודה. הם אנשים סימפטיים, ואנחנו בקשרים טובים. ואני גם מודה שאור הנר הוא קיבוץ נחמד, ושהוא אחד היפים באזור. הנה, אמרתי את זה. ואני מברור חיל.

אחת לארבע שנים, אנחנו מגיעים לכותרות (למעשה, זה קורה בתדירות יותר גבוהה, כי יש גם משחקי קופה-אמריקה). אנחנו לובשים את החולצות הצהובות-ירוקות ואת החולצות עם פסי התכלת-לבן, נעמדים משני צידי הכדור ויאללה, מתחילים לכסח. זה מלהיב את שני הצדדים, מעורר את האזור ומושך את השדרים והעיתונאים כמו זבובים.

שלא יהיה ספק - היריבות היא אמיתית, חמה וסוערת. היא נטועה בשורשים של הדור שהגיע מדרום אמריקה, ועוברת באורח פלא, בלי לאבד שמץ מהלהט, גם אל הדור השני ואפילו אל הדור השלישי. אבל צריך להודות: העימות מתלקח רק כשיש טורניר כדורגל בסביבה, מקומי או עולמי. הוא מתחיל בהכנות למשחקים ומסתיים בהנפת הגביע (טוב, אם אחת משתי היריבות זוכה, אז זה נמשך קצת יותר). ואז חוזרים ללמוד ביחד בבית הספר ובמכללה, לבלות ביחד במועדון יחדיו, לשוחח בתור לקופת חולים בשדרות, ואפילו לאכול יחד ב"פטגוניה" או ב"מידס".

אנחנו נהנים להגיד לאורחים שלנו, שהקונפליקט העיקרי באזור הוא לא בינינו לבין הפלסטינאים אלא בין הברזילאים לארגנטינאים. מעבר לבדיחה, המשפט הזה נותן פרופורציות, ואולי אפילו מייצר שביב של תקוה. כי אם אנחנו פה באזור יכולים להתגבר על היריבות הדרום אמריקאית הסוערת, אולי ניתן גם להתגבר על הסכסוך הישראלי-פלסטינאי.

תחשבו על זה: נגיד שנתניהו ואבו מאזן היו מבליים ביחד במרכז ההידרותרפי, נפגשים בסדרת התיאטרון באולם דורות וסועדים ביחד ב"פטגוניה" או ב"מידס" (לא משנה באיזו). ורק אחת לארבע שנים הם היו לובשים את החולצות עם הצבעים הלאומיים, קוראים לכל העיתונאים, עומדים מול המצלמות משני צידי הכדור ומכסחים זה את זה. ואז, אחרי שנותנים למישהו את הגביע (נגיד, בתור פרס נובל לשלום), כולם חוזרים אל השגרה, והקונפליקט הכי גדול איפה לבלות או מה לאכול.

בסופו של דבר, גם אצלנו הוויכוח המרכזי ביום-יום הוא איזה בשר יותר טעים: ה"אסאדו" הארגנטינאי, או ה"שורסקו" הברזילאי. וגם פה יש לי ווידוי, עוד אמת שאני מחזיק הרבה שנים בבטן: אני מת על אסאדו. מקווה שהחבר'ה בברור חיל יסלחו לי.

עודד פלוט, מנכ"ל המועצה